

© Noor 92 Publications 2015

© MiladForlag 2015

Noen Sayf-ol-molök vers

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale medfører erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

Aller først, priset være Herren,
Han som Herren over alle er
den som nevner Ham,
taper ikke hvor han enn er.

La Du nådens regn regne,
la den visnede hagen igjen blomstre
gjør mitt håps tre fullt av frukt.

Selv har Han ikke et sted,
og intet sted er tomt for Ham,
men alt er til enhver tid passet på av Ham.

Hvis avstanden mellom oss ber om vann,
kan jeg fosse en strøm av tårer,
som jeg ønsker å ha deg sittende hos meg
for å snakke om gamle dager.

I drømmen traff jeg min elskede,
jeg omfavnet ham!
Nå tør jeg ikke å åpne mine øyne,
av frykt for å miste ham.

Hvis Du er min venn,
da er hele verden min venn,
selv uvenner er venner,
men uten min venn,
er praktbygningen kun en øde eng.

Den flassende fargen til en maler
blir strøket på og flasser av,
men din kjærlighets farge – når den blir strøket på,
flasser den aldri av!

Tusenvis av bær gror på trærne
men faller før de vokser,
steiner blir kastet på dem som modner

De sorgløse sover godt
når natten faller,
men de sorgfulle blir vekket,
for lengsel etter Herren kaller.

Er du god mot de gode,
vil de ikke glemme deg i generasjoner.
Er du god mot de onde,
vil de attpåtil smi renker.

Den sorgfulle forstår den sorgfulle,
hva vet den sorgløse,
de som mister sine venner,
gråter ved å se gravlunder.

Lang er natten i avstanden,
lengselen vekker tørsten,
hvem kan bringe en nyhet om deg,
min elskede som ikke er hos meg.

For noen vennskap jeg så,
men så kom sprekkene,
en tid holdt jeg ikke ut et øyeblikk
uten nærværet ditt,
i dag har jeg glemt ansiktet ditt.

Hele livet vokter jeg hagen,
men en dag blomstret hagen,
da stakk andre av med høsten.

Det hjertet som kjærligheten ikke huser,
hunden er bedre enn det,
for sin herres dør vokter den,
tålmodig, sulten og naken.

Om vi tilber Herren i all askese,
hva er den tilbedelsen verdt uten kjærlighet,
hvordan kan du bestå prøven i vennskapets ramme,
til du ikke blir brent opp av kjærlighetens flamme.

Folk skremmer meg,
i graven skal du møte den mørke natten,
men jeg har hørt at han skal komme der,
han som på sin skulder bærer den svarte kappen.

Hvor nedrig jeg er,
hvor høy min mester er,
jeg har knyttet mine bånd til de høyerestående,
ofret være jeg for de høyerestående som så oss nedrige verdige.

Perler er ikke det samme som rubiner,
akvamarin er ikke som steiner,
hva er vel kråken verdt
der fuglen kvitrer.

Ond er kjærligheten,
den nådeløse slakteren,
den taper meg for styrke,
den har omringet meg,
hvordan skal jeg finne en utvei.

Den hvis i hjerte kjærligheten trenger seg inn,
han bytter aldri sin vei.
La tusen vakre folk møte ham,
svaret vil alltid være: «Nei!»

Kjærligheten er en handelsmann,
den lar ikke gleden leve,
den er å drikke gift,
den kjærligheten slår,
hvordan skal han klare å leve?

Den som sorgen huser, vet hva sorg er.
Hva vet vel den sorgløse om hva sorg er.
De som mister sine kjære,
de gråter over dem så lenge de er.

Han tok med seg mitt smil og mine gleder,
og lot meg være igjen i mine tanker,
som gamle revne filler
har han hengt meg på forlatte grener.

De sier du er av jord,
men i virkelighet er du av gull.
La du av anger tårene trille,
se, du vil finne deg selv skinne.

Hvor mye vi enn tjener de nedrige,
blir de aldri mette,
du kan ikke stille et dødt tre,
for frukt fra det vil du aldri høste.

Nattergalen synger ikke evig.
Hagen blomstrer ikke evig.
Foreldrenes omsorg varer ikke evig.
Skjønnheten varer ikke evig.
Vennenes nærhet varer ikke evig.

Gartnerens oppgave er å vanne,
han vannet med krukke etter krukke.
Om frukt og blomster skal gro,
er oppgaven til hans Herre.

Livet sitter fast i klemmen
som et sukkerrør i pressen,
klarer du å holde tilbake saften,
skal jeg bøye nakken.

Knus moskeer,
knus templer,
knus alt du klarer,

men knus ikke hjertet,
for det er det sanne gudshuset.

Hva får du av å baktale,
pass heller på deg selv,
for det du sår,
er det du får.

Guds venner dør ikke,
de bare skjuler seg,
hva så om de går fra verden,
rolig inn i stillheten.

Dømmer Du med nåde,
oppnår skitne syndere som meg frelse.
Dømmer Du rettferdig,
får Du selv de ærerike til å skjelve.

Millionvis av skjønnhet – til støv skal det oppløses,
elsk du på en slik måte,
slik at verden alltid husker din kjærlighetshistorie.

Den som søker,
tomhendt skal han ikke vende,
sier den store.
Se på Sayf-ol-molök,
og du skal få det du måtte søke.

Den som søker,
ender ikke opp tomhendt,
for sann er hans søken.
Den som søker, men vender tomhendt,
halvhjertet er hans søken.

Får skjellet tilbake perlen
når den blir tredd på snoren?
En fallen belgfrukt blir ett med støvet på bakken,
den kommer seg aldri opp igjen på stilken.

De svarte gikk sin vei,
de hvite brakte med seg brevet,
pakk dine saker,
bli klar for det siste besværet.

Den forsyning som Han har skrevet,
sletter Han aldri.
Han ser millioner feil,
fortsatt forsørger Han.

For en nobel velynder denne nasjonen har,
han elsker oss og går i forbønn,
selv Gabriel er hans tjener,
han står over alle profeter.

Han er Guds elskede,
vår velynder på dommens dag,
han er selv foreldreløs,
derfor har han i sin beskyttelse – den som er foreldreløs.

Jeg synderen, den skamfulle, en løgner
full av synder,
kun til din dørterskel kan jeg løpe,
ingen annen tilflukt å søke.

Jeg er blind,
veien er glatt, hvordan kan jeg stå,
mange vil dytte,
kun din hånd kan redde meg nå.

Hør min anmodning,
rettledernes rettleder,
de som ikke har noen, deres velynder er du.
Den Herren har gitt i oppgave å beskytte andre, er du.

De som ikke har penger,
vender hjem tomhendte fra basaren,
alt er bundet av skjebnen.
Hvilken medisin nytter mot skjebnen?

På denne jorden er ikke mitt liv verdt å leve,
Du var den jeg søkte,
men å ikke elske, det var det Du valgte.

Hele mitt liv har jeg tilbrakt i kjærligheten,
la meg se Deg en gang,
hvis disse øyne får sett Deg,
måtte de ikke se en annen vei.

I min elskedes hjem
hjelpes de fattige i rikt monn,
den mot hvem Han sitt blikk fester,
blir en mester.

De brenner sitt indre
når de tenker på sin elskede,
som saft drikker de gift
fra hånden til sin elskede.

Om nettene gråter de,
nattesøvnen vasker de bort fra sine øyne.
Om morgenen blir de kalt syndere,
og trår fram som mindreverdige.

Livet er en oppdiktet ting,
døden står over alles hode.
Millioner av dem som er vakrere
sover dypt i støvet.

De som ikke kjøpte kjærligheten,
hvorfor kom de, hva var deres grunn?
Uten kjærligheten, hva er forskjellen mellom et menneske og en hund?

Uten kjærligheten er troen ufullkommen,
men de påstår at den er i god behold,
å leve med dødens smerte
kjennetegner lidenskapen,
hver dag er som dommedagen.

Den som ikke føler kjærlighetens smerte,
hvordan kan han oppnå frukt ved et glimt,
hvis Herren skulle skjenke en kjærlighetens sorg,
trenger han ikke noen medisin.

Når Han som er din egen tenker på deg,
forsvinner alle andre du kjenner,
da husker du ikke lenger mor, far eller venner,
heller ikke vil du lengte etter bror eller søster.

Alle kjenner til den lette plassen,
foran oss står graven,
helt alene i ødemarken,
der er den evige hvilen.

For kunnskapen skal menneskene komme på jorden,
han forstår seg selv med kunnskapen,
hvis ikke, er han som firfotingen.

Uten befalingen kan han ikke rømme,
selv om han skulle være klar,
av buret er fuglen lei,
men fly kan den ei.

Hvis din mor er tilfreds,
først da er Herren tilfreds,
den første rettlederen er en mor.
Takker Gud for at du fortsatt er tilfreds,
og æren er enda stor.

Han nøler ikke med å bruke,
Han gir gaver uten å bli spurt,
rikdom gir Han når Han blir spurt.

Hendene skjelver,
du lagde husken,
denne husken sier hør på meg,
du naive, la gå det som ikke tilhører deg.

Verden ble ikke med noen,
alle dro alene.
De var bedre,
som ikke skitnet seg til ved dette støvet.

Barfotet gikk de fremmede,
til jord ble de når de døde.
Hvorfor så hovmodig?
Vær heller gudfryktig!

Måtte jeg bli ett med de oppriktige,
jeg den ubrukelige.
De skjuler manglene som er i meg.
De tar alltid vare på meg.

Det han ga meg, det ga han meg,
det var en som ga,
om det var tørt eller smøret rant,
eller deilige matbiter.

Vis tålmod, og du vil få belønning,
er bokens budskap.
Tålmodet åpner låsene
i alle de vanskelige dørene.

Ungdomstiden varer noen få dager,
nyt livet så lenge du kan.
Denne verdens rikdommer er ikke uendelige,
armeene og hærskeerne er ikke udødelige.

Den skjebnen som er bestemt,
hvem kan slette den med sin plan.
Hvor mange herskere og råds menn og vismenn
har ikke denne skjebnen utslettet.

I dag er din tid langt unna,
attpåtil er du ung,
vær rettferdig og stå på i tilbedelsen,
til slutt skal du visne hen.

Der skal det ikke være noe etterforskning,
ingen anke eller unnskyldning.
Det du gjør, skal du få,
streng er Kongens rettferdige behandling.

Hager og vår og rosehager,
hva er de uten den en elsker?
Møter jeg min elskede,
forsvinner all min sorgmodighet,
ta i mot min dypeste takknemlighet.

Jeg forelsket meg i En høytstående,
Jeg er fanget i en tung vanske.
Hvem er det som trøster
utenom ens venner.

Jeg forelsket meg uten å ha sett,
det som skulle skje har skjedd,
å le og leke husker jeg ikke lenger,
nå er det med tårer jeg lever.

Min elskede viser meg ikke ansiktet sitt,
hvem skal vaske bort feiltrinnet mitt?
Skal jeg forlate min elskedes dør nå,
hvilken annen dør skal jeg da banke på?

De nedriges vennskap,
ingen tjener på det.
Lar du druer vokse på et tornet tre,
vil du skade hver drueklase på det.

Hver pust driver sjelen opp til leppene,
forlat kroppens palass,
jeg står og venter alene,
kanskje svever det forbi en nyhet om min kjæreste.

Mange husker fløy høyt til værs,
knuste spredde de seg på bakken,
jentene kom aldri hjem igjen til foreldrene,
de ble nappet bort av svigerforeldrene.

Herrens penn er i helgenens hender,
han skriver det han vil.
Herren har gitt helgenen krefter,
han hvisker det som er risset i våre skjebner.

Alle affærer hviler i helgeners hender,
Herren har selv gitt dem det,
verden er en hage,
helgenen dens gartner,

der dyrker han planter.

En håndfull jord kaster de,
haugen hever de,
ber en bønn og vender hjemover,
men tilbake kommer de ikke, ditover.

Dagen steg ned,
kvelden la seg,
fuglene fløy hjem,
men de kom ikke tilbake,
de som ble dødens make.

Folk er sterke,
vi er svake,
sier ikke engang uff av frykt,
våre elskede går sin vei,
avskjeden er alt de etterlater,
nå, verken dør vi eller lever.

Sorgen er evig,
gleden kommer og går,
for sorgen ofrer jeg min glede,
jeg godtar sorgen
så lenge dine vakre øyne er fornøyde.

Hele livet knadde jeg deigen,
lagde flere tusen boller,
ungdommen gikk sin vei,
alderdommen bredde seg,
nå vil ingen komme nær meg.

Min venn, min venn, sier alle,
jeg sier også min venn,
men hvem skal si venn på den timen
da sjelen vandrer hen.

O du tigger,
lev slik på jorden at
er du hos dem, smiler de,
forlater du dem, gråter de.

Selv om rubinen faller i støvet
fortsatt kalles den en rubin.
Støvet er støv og skittent,
om det så skulle sveve til himmelen.

Det er bedre å kutte bånd
enn å knytte med de gudløse,
det var godt at båndet revnet,

hele livet ble ikke bortkastet.

Gråt ikke, pike,
du som har mistet velsignelsen,
vær tålmodig!
Når du forelsker deg i en som ikke bryr seg,
må du tåle tårer og vonde netters rei.

Er du stille, får du perler,
viser du tålmod, får du diamanter.
Bråker du som en galning,
kan du glemme både perler og diamanter.

Den troløse vennens vennskap er som daddelpalmens stamme,
stekes du av solen, gir den deg ikke skygge,
er du sulten, henger frukten langt oppe.

Med Din velvilje fløt jernstolpene,
de slo følge med plankene,
selv hunder trådde inn i paradiset,
når de slo følge med de rettskafne.

Vær ikke kry over den overdådige skjønnheten,
hvem er det som eier skjønnheten,
grenene er ikke grønne for alltid,
blomsten står ikke i hagen for alltid.

Uten oljen lyser ikke lampen,
uten smerten finnes ikke kjærligheten,
hva så om Du sluttet å tale til meg,
jeg har ikke vendt blikket mitt bort fra Deg.

Én hånd kan ikke vaske seg selv,
den vasker den andre,
hvem gråter for hverandre,
utenom sanne brødre.

Kom til min elskede,
hvis du skal smykkes,
uten den elskede, kan du ikke utsmykkes,
de som får ham i favnen sin,
blir ikke mett og kan heller ikke mettes.

Kom, min elskede, la oss sette oss sammen,
bare en gang mens jeg lever.
Hvis du kom til min grav etter at livet utløp,
hva skal jeg da høste?

Der min elskede bor,
hele det landet elsker jeg,
uten min elskede
makter jeg ikke å leve.

Mugger fulle med tårer,
de heller det for å forme,
tøm ditt indre,
gledene varer ikke evig,
den gode tiden varer ikke evig.

Herre, Din støtte er mitt vern,
intet annet sted vil jeg søke,
der Du selv tenner lampen,
hvem klarer å slokke den?

Alle vanskers nøkler
ble gitt til helgenene,
når en helgen går i forbønn,
varer ingen vansker eller stønn.

Å tale om de spesielle foran en vanlig
kan aldri være riktig.
Det er å tilberede søte desserter
for å servere hunder.

Vannfuglen vil ikke sitte der for alltid,
vannet vil ikke være over hodet for alltid,
jentene får ikke sitt hår flettet hele livet,
de bruker ikke leppestift hele livet.

Vennene vi var med,
blir båret av sted,
vi skal også bli båret av sted,
denne tiden vil rinne,
det er ved den vi skal tape eller vinne.

Hver dag bryter jeg mitt angerløfte,
jeg er upålitelig,
men for det kommer jeg til Deg,
for å komme med angeren.
Tilgi, O Tilgiveren!

Ansiktet formørket av synd, skamfull,
hvordan kan jeg møte opp hos Deg.
Du løfter en til en fortrolig venn,
fra å være en illgjerningsmann,
Din velvilje er sann.

Skjenker Du meg den fullkomne kjærligheten,
vender jeg ansiktet bort fra alt,
på avstand og i nærheten.
Da kjenner jeg Én,
ser Én,
sier: Én,
og søker Én.

Hager, vår, tusenvis av blomster,
men jeg kjenner ikke duften,
fra intet hold kjente jeg min kjærestes duft,
ikke engang en dråpe,
hele livet tilbrakte jeg i det håpet.

Den sorgfulles gråt hører den sorgfulle,
han vet dens verdi,
hva er en sorgfull,
hvis han ikke deler hemmeligheten
med en annen sorgfull.

Sjelen forlater ikke kroppen
før tiden er kommet.
Du har ingen makt,
pennen hviler i den Allmektiges hånd,
du er lagt i maktløshetens bånd.

Mine håp oppfyller Han, uten at jeg trygler,
uten å telle, uendelige gaver,
den gunsten Du har vist meg,
ved hver pust jeg puster, takker jeg Deg.

Du pike, fyll din skål
mens det er lyst,
når solen går ned og det mørkner,
vil du frykte når du vender hjem.

Fryd deg ikke om fienden dør,
dem du elsker skal også dø,
ettermiddagen kan forhale,
men til slutt må den dale.

Hva skal en dåre med et råd,
steinen føler ikke kulden,
hvis raven bader i melken,
forsvinner da den svarte fargen?

De sorgløses vennskap
er som verkstedet til en smed,
folde klærne så mye du vil,
du blir truffet av tusen gnister av ild.

De sorgfulles vennskap
er som et parfymeri,
handle noe, eller ikke,
godt vil du uansett lukte.

For kjærligheten skapte Han menneskene,
en unik skapning,
Han hadde engler for tilbedelse,
hva skulle Han med menneskene!

Om piler eller slag av sverd skulle regne,
det skremmer ikke den forelskede,
kjærlighet og å vokte seg for faren,
hører ikke sammen.

Han som tjener lysten,
i ham brenner iver etter verden,
han blir fristet av hver skinnende ting
han ser under ferden.

Hvordan kan lysten trenge seg inn
i det hjertet som kjærligheten huser,
det hjertet som er forelsket,
slipper ikke inn fremmede.

Når vi bringer den gule perlen nær,
flyr strået for å møte den,
den fester seg ikke til rubiner,
underlige er hjertets metoder.

Tenn kjærlighetens lampe,
la mitt indre skinne,
la mitt hjertets skinn
spre på jorden som vind.

De sannferdige med et rent hjerte,
Gud godtar det de sier.
Ja, det er sanne nyheter.

Ikke noe ble igjen av åkeren,
verken det tørre eller grønne,
hva skal vi med varmen som tørker,
hva skal vi med skyen som pøser.

Den som setter sitt navn høyt,
brenner i ilden,
gå heller bøyd,
da kommer du deg forbi og blir opphøyd.

De som ble atskilt fra sin art
og havnet blant en fremmed,
de gleder seg ikke over livet,
bare sorg å nyte.

Den rettskafne mannen
står høyere enn en engel,
røp ikke denne hemmeligheten,
unngå unødig krangel.

Mus og fugler og katter og hunder
har en tilhørighet til sitt hjem.
Du sønn av Adam, en prins
som ikke ønsker å vende hjem.

Fra vårt eget lands hage,
la oss plukke de bitreste frukter å spise,
men i fremmede hager,
la oss ikke engang gå nær deres frukter som høyt rager.

Enhver er glad i sitt eget land,
å være en tigger der
er bedre enn å være konge i fremmed land.

Å være løshunder i vårt eget lands gater,
selv om vi skulle bli kastet hit og dit,
er bedre enn fremmede gater.

De sorgfulles ord vitner om deres tilstand,
hvis lommeørkleet er fylt med blomster
lukter du herlige dufter.

En svart due,
en ble grønn og en ble hvit,
arten var egentlig én
det var senere den ene ble skitten og den andre ren.

Hele livet står de på for å lage et speil,
kast en stein og knus det,
få av dem bor på vår jord
som verdsetter sannhetsord.

Alt løser seg ved å nevne Hans navn,
ved Sin nåde gjør han det visnede grønt,
og det grønne brenner i Hans vredes favn.

Noens sannhetsord er diamanter og perler,
og noen er juveler og rubiner,
noen er levende lys og noen lamper,
mens andre er som rettleidende fakler.

Godt er ordet som er fylt med sorg,
uten sorg er det som en forlatt borg,
sivstrået ligner sukkerrøret, men mangler saft,
det går ikke for samme pris på et torg.

Å skjule andres synder,
er det en helgen gjør.
Jeg søker helgenene,
jeg kan ikke røpe andres feiltrinn,
min skam har gjort meg blyg og blind.

Dere vismenn! Hør på det en helgen sier,
hvis en selv er god,
ser han på alle som god.

Utvendig virker de skitne og urene,
innvendig bærer de på livets kilde,
leppene er tørre lik den som drives av tørst i en ørken,
men deres ånd er vætet i elven.

Dråpen falt i havet,
hva skal vi kalle den,
den ble det den mistet seg selv for i altet.

Å søke lærdommen,
det påla Gud,
den lyser opp hjertet
og fjerner mørkets smerte.

Glass er en stein,
rubin er også en stein,
begge ser like ut
men legg dem foran en juveler,
se, han peker ut tusen forskjeller.

Alle kaller seg en venn i medgangen,
men den sanne vennen er den som verner deg mot motgangen.

Herren liker ikke en løgner,
for hans tunge mister velsignelsen,
ingen tror på ham,
løgner kaller alle ham.

Vær tålmodig, mist ikke håpet,
du skal få din belønning av Herren.
Det står Gud nær, det du gjør, i ro og gjør det fast,
det er bedre enn det du gjør i hast.

Han er Herren over all verden,
vi er bare Hans tjenere,
Han vokter alle,
Han gjør ikke skille på gode eller onde.

Brenn selv som kebab,
vær som vinen som andre kan nyte,
utslett deg selv og gjør deg ett med Ham,
som bobler og vann.

Den poeten som ikke har smerte,
hans vers er tørre,
dikte kan han ei, som ikke smerte har,
svak ild er ikke den som tiltar.

Hele livet levde jeg med et håp,
holdt ut tusen torner,
våren er kommet,
men gartneren lar meg ikke se hagen,
nå som det endelig er den dagen.

Gud, la våren vare evig i vår hage,
og la aldri høsten komme,
det er da velsignelsen blir tusenfoldig,
hver og en sulten får rikelig.

Er det grådighet i et vennskap,
kan det aldri bli fullkomment,
sjalet revner i filler,
når tornene det atskiller.

Nattergalen vet hva blomster er verdt,
den innsiktsfulle,
hva vet vel gribben hva blomster er verdt,
den som metter seg på det selvdøde.

Føl deg ikke lettet,
selv om din fiende er død,
stikkes du av en livløs slanges huggtann,
kan du av smerten dø.

Den vise forelsker seg ikke i verden,
millioner har giftet seg med denne bruden,
hun var ikke tro mot en eneste,
skilsmisse fikk hver eneste.

Finnes det noen grense for å bryte sitt løfte,
prøv å tenke på det i ditt hjerte,
du utsetter og utsetter,
hvor lenge må jeg vente, til dommedagens komme?